

El Poder es pot guanyar-se per la força; per a conservar-lo, es precisa honeste-
dat i capacitat.

L' IDEAL

(Segona època) Any II - Núm. 66 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA, divendres 28 de maig de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

TEMES D'ACTUALITAT

La crisi municipal

En el nostre número anterior anunciàvem la crisi de l'Ajuntament de Lleida. Els nostres conciutadans hauran pogut assebastar-se, per la lectura dels diaris locals d'aquests dies, dels motius que l'han provocada. Segons paladina declaració de tots els sectors que hi tenen representació, l'Ajuntament de Lleida ha fracassat sorollosament, i és un cadàver insepulit que ha d'anar ràpidament a la fossa si no es vol que en vinguin danys seriosos per la ciutat.

L'Ajuntament de Lleida mor per un motiu predominant, gairebé únic, que no és altre que haver-se posat obertament en rebel·lia amb el Govern de la Generalitat. Ha viscut sempre fora de la llei, de manera clara unes vegades, i altres cobrint una mica les apariències, quan, per arribar l'aigua al coll i no disposar d'una pesseta, calia simular una disposició a la vida entenimentada, per veure si així rajava alguna cosa per anar fent. A vegades, per motius que no volem examinar ni comentar, aqueixa manera de procedir ha donat un resultat, passatger, és clar; però ha vingut un moment que l'engany ja no era possible, i la crisi ha esclatat fulminantment.

Una de les causes principals del desastre municipal ha estat l'actitud dels elements que predominen a l'Ajuntament en relació amb el problema de la municipalització de l'estatge. La Generalitat decidí, fa temps, unes normes que regulen provisionalment el problema, fins que vingui la solució definitiva. Segons elles, una comissió especial, independentment de les finances municipals pròpiament dites, havia de cobrar els rebuts, pagar les contribucions i impostos, entretenir els edificis, i, el sobrant, si n'hi havia, estava destinat als propietaris. Aqueixes normes són totalment aplicables a Lleida, puix si és cert que a l'Alcaldia arribà un document autoritzant l'Ajuntament de Lleida per a que tirés endavant amb el seu projecte de municipalització, la signatura d'aqueix document no era ni del Conseller ni del Subsecretari de Finances, ans d'un funcionari subaltern, sense facultats per a autoritzar; i la prova està en que al *Butlletí de la Generalitat* no ha aparegut el Decret o Ordre corresponent, i sense tal requisit, el paper rebut a l'Ajuntament és un paper nul·lit, sense cap força d'obligar. És per això que hi ha hagut, per part del veïnat, una manifesta resistència passiva a les cominacions de l'Alcaldia. Estem segurs que si l'Ajuntament s'hagués atngut a les disposicions de la Genera-

litat, tothom hauria pagat, i demà que així es faci ja es veurà com la realitat no ens desmenteix. La gent no es resisteix a pagar perquè sí, ans a pagar il·legalment. Ha fallat aqueix recurs econòmic de forta importància, i, com per altres factors, la ruïna ja minava els solaments, ha vingut un moment que ja no era possible viure i s'ha produït el crac.

No podran dir els sectors que han manat fins ara a l'Ajuntament que ningú els hagi entrebancat per res. Tothom sap que la nostra minoria n'és absent fa temps, i les altres, de tònica governamental, no han posat mai obstacles en el camí de les experiències genials. No, res d'això. És el propi infantillisme revolucionari—que d'altra manera no pot qualificar-se, suament, l'afany de fer a Lleida la «nosra» revolució, independentment del que pogués passar més enllà del terme municipal—el que ha menat la situació a un carrer sense sortida. El sentit comú sap venjar-se, com en el cas present, encara que sigui amb dany per tots els habitants de Lleida que no hi tenen cap culpa. Nosaltres desitjarem una ràpida intervenció del Govern de la Generalitat, que, al nostre entendre, hauria de consistir en constituir un nou Ajuntament que es comprometés, inexcusablement, a actuar dins la llei i no a sabotejar l'obra sencera que la Generalitat orienta. Sense aqueixa garantia, i algunes altres que, arribat el moment, feriem constar, nosaltres, tot i lamentant-ho molt, no hi tenim res a fer a l'Ajuntament. Està prou acreditat el nostre patriotisme i el nostre sentit constructiu per a no desertar mai de cap solució acceptable, per gros que sigui el sacrifici que s'hagi de fer; però el sacrifici ha de valdre la pena de fer-lo. Que consti ben clar i que ho entengui qui ho hagi d'entendre.

A les acaballes de la seva gestió, el nostre Alcalde ens amenaça amb rendir per la gana als que, dins tres dies, no hagin abonat els rebuts de lloguer dels pisos. D'això, el ciutadà Pàramo, en diu una coacció «moral». Carai que el fum! Si morir de gana és una coacció moral, quina deuria ésser la material? Per cert que és una cosa curiosa el constant contrasentit de l'actuació dels nostres àcrates. Les teories són molt boniques, els llibres ho expliquen força bé. Llegiu a Malato, per exemple, i us trobareu amb una posició espiritual que, en el que toca al respecte a la personalitat humana s'arriba a termes d'un candor extrem. Així, per exemple, en la societat per ell planejada, l'obligació al treball no és tal obligació, puix si a un ciutadà, o a cent, pels motius que si-
guin, els sembla que no han de treba-

llar, està vedat obligar-los-hi. «per respecte als furs de la dignitat humana», encara que com a resultat d'aqueix respecte, els altres hagin de treballar per ells i per a alimentar els dropos. Ací teniu el problema escolar, i veureu que es fan unes filigranes senzillament subtils per a resoldre el problema del respecte a la llibertat del nen en conflicte amb les afirmacions del mestre. Ja veieu si, en teoria, el respecte a la llibertat humana arriba al límit. I ara, un anarquista tan caracteritzat com Pàramo, erigit en autoritat (horror!), posat a no respectar la llibertat individual, arrecona a Malato, a Grave i tots els Sants Pares de l'anarquisme, i ens ofrena aqueixa delícia de «coacció», en la qual, segurament, no havia pensat mai, en el podrit règim burgès, cap persona erigida en autoritat per a fer creure als tosuts, ni la Santa Inquisició per a fer «cantar» els hereiges.

Bromes a part, (sí, sí, quines bromes!) i tornant al problema de la crisi municipal, entenem que Lleida té dret a ésser ben governada i administrada. La solució que vingui hauria d'ésser ja un pont cap a la normalització definitiva que tots entreveiem no massa llunyana. No és sols el problema general de les finances municipals, i el més concret de l'estatge, que no poden deixar de tenir una sola solució, aplicable a tot Catalunya, i no una de tipus cantonal; és tota la vida municipal; la dels serveis normals de sempre, i la dels extraordinaris derivats de les circumstàncies que vivim, que reclama una curiosa atenció. En el nostre número anterior, des d'aqueix mateix lloc, clamàvem per un adreçament de la ciutat, que fa fàstic per tots costats. Què no direm del problema escolar? Mireu si això és fonamental per parllis o sectors populars! Doncs no sols no hi ha hagut una iniciativa, ans cau i es desprestigia tota l'obra escolar feta abans. Segurament no hi ha record d'un abandó parell en problema de la importància d'aqueix. Igual podríem dir de la fiscalització. L'opinió viu a les fosques, no sap res; i sense fer ni el més remot mal pensament ni insinuar cap reticència, caldria que els que fins ara han tingut la responsabilitat de l'administració municipal no oblidessin que, si més no, és saludable i de bon gust assabentar la gent de com van les coses.

Tals són, per ara, les manifestacions que, en espera del curs dels aconteixements, ens han semblat oportunes de fer a propòsit del problema que avui, més que cap altre, preocupa els ciutadans de Lleida.

La vida de L'IDEAL

Pogueren veure els nostres subscriptors, en el nostre número anterior

que iniciàvem una subscripció per a saldar el nostre dèficit actual, que s'arralla a les 3.000 pessetes. Val la pena d'insistir-hi, explicant-ho una mica.

Abans de la guerra, deu mesos en- rera, L'IDEAL constava de vuit planes com les actuals i cada número, la factura de la impremta pujava 150 pessetes, o sigui 7.950 pessetes anuals, que cobríem justament amb la subscripció i anunci, a base, naturalment, de no cobrar un cèntim ningú dels que l'escriuen o l'administren. Doncs bé, avui, un número de quatre planes, ens costa 206 pessetes setmanals, equivalents a 10.918 pessetes a l'any. Com l'anunci, en el règim actual, no dóna una pesseta, resulta que, per tóms que s'hi doni, els mil subscriptors que tenim, a vuit pessetes l'any, suposant que paguin tots, no donen més que 8.000 pessetes. Cal afegir-hi les despeses de franqueig, que han més que doblat. Ja es veu que així no podem continuar un moment més, a no ser que pleguéssim, cosa que no sols no volem fer, sinó que en la consciència de tots està que, ara més que mai, cal que la nostra organització no quedi sense un portantveu. Venen dies de molta responsabilitat i seria simplement suïcida trencar amb aqueix mitjà de relació amb els nostres militants.

Si nosaltres fóssim d'altra manera, no hi hauria problema. No seria difícil trobar precedents ben pròxims a nosaltres, per a tapar forats i cobrir dèficits de diaris i de moltes altres coses. Però estimem per damunt de tot la nostra brava independència i tenim una manera especial d'entendre les coses, que no ens permet caure en certs fàcils renunciaments. No ens sap greu de proclamar la nostra pobresa, de dir i explicar les nostres coses, segurs que els nostres amics ens entenen prou bé i ens aproven; i, el que val més, estan disposats a ajudar-nos.

La manera de fer-ho és molt simple. Per a cobrir el dèficit actual, demanem que tothom que pugui contribueixi a la subscripció oberta, i esperem que aviat haurem saldat els nostres actuals compromisos. Però per a solventar la situació futura, no hi ha més remei que augmentar el preu de la subscripció, que serà de sis pessetes semestre, en lloc de quatre, i d'aqueixa quantia serà el rebut que es posarà en circulació, immediatament, del primer semestre.

Demanem a tots que no ens retornin impagat el rebut, puix les despeses de gir són considerables. Si els subscriptors resten convençuts pel que hem exposat, L'IDEAL podrà seguir amb la seva vida i realitzar la modesta però necessària tasca per la qual ha vingut a la llum. Gràcies anticipades a tots.

La tirania és un país bell, però sense sortida. SOLÓ.

A E

ARCHIVOS ESTATALES